

for 1ste Kredts (Th. Nielsen) gav — og jeg anser ikke det ærede Medlem for en god Udsvotat for den Sag, han talte for — og da det ærede Medlem blandt andet udtalte, at der er ingen hele Landet over, der kan forstaa den Stilling, der er taget af Rigsdagen paa dette Lovforslag, saa maa jeg dog maasse i al Korthed bringe Sagen tilbage til det rette Spor og vise, hvorledes den er kommen frem. Det maa man rigtignok vide, naar man vil til at dømme om, hvem der skal give efter, hvem der har Ret, og hvem der har Uret.

I Finanslovsforslaget for 1891—92 var der fra Regeringens Side forlangt 350,000 Kr. til Udvidelse af Viborg Station paa den Plads, hvor den nu ligger. Jeg var veltilfreds dermed; naar jeg kunde saa det, kunde jeg gøre, hvad der af Statsbanehensyn var nødvendigt ved Viborg Station. — I Folketinget forhøjede man denne Bevilling og vilde tillige flytte Stationen; man indsatte paa Finansloven en Sum, som var aldeles utilstrækkelig for det Djemed, der er Tale om. Saa kom Sagen op i Landstinget, da Finansloven kom til Behandling her, og hvad gjorde saa Landstinget? Det stemte Bevillingen ud. I Fjor var der et æret Medlem, der ikke er til Stede i Dag, som gav Ministeren Skylden for at have ledet denne Sag fejlt. Nej, Landstinget har en Gang begaaet ikke en stor, men en lille Fejl i denne Sag, idet det ikke har villet tage Stilling den Gang, den forelaa, men stemte Bevillingen ud. Derved fik de ærede Medlemmer og andre, der vilde flytte, Vind i Sejlene. Naar man siger, at man vil overveje nærmere, om man vil flytte eller ej, saa tro Folk, at man vil flytte. Det gav Indenrigsministeren Lejlighed til at sige: Naar de Herrer stemte min Bevilling ud og ikke gave mig Medhold her i Landstinget, saa indtager jeg den Stilling, at jeg skal modtage det Resultat, man kommer til i denne Sag — forudsat da, at det er bevillingsmæssigt forsvareligt. Derved kom jeg ind paa den Stilling, og derfor har jeg bragt Lovforslaget tilbage til det oprindelige Regeringsforslag og den foreløbige Sum, som hverken Landstinget har stemt for senere engang eller vil stemme for. Netop efter hele den Maade, Forhandlingerne ere førte paa, tror jeg, det vil være korrekt, at denne Sag kommer ind i den Form, hvori den altid fra først af har foreligget for Tingene. Vel ved jeg, at man kommer ikke til det Resultat, her er foreslaaet, men til et andet. Men naar man ikke kan forstaa, at den forelægges saaledes, saa er det, fordi man glemmer, at

Beløbets Forhøjelse er rejst ved privat Initiativ. Det er naturligvis slet efter et Undringsforslag, stillet af en Folketingsmand, det følger af sig selv, men bagved ligger Viborg Bys, og naturligvis ogsaa Amtets Krav; i første Linie Viborg Bys. Man finder naturligvis, at der er gjort meget allerede ved Viborg—Aalestrup-Banen, og jeg tror ikke ret vel, at man skal finde Krav, der af lokale Grunde ere stillede saa stærkt op som dem her. Jeg skal fastholde, at af Statsbanehensyn behøver man ikke at flytte Stationen. Man kan modtage Stationens Flytning; ganske vist spares der derved nogen Vej, men Stigningsforholdene ville paa den anden Side blive mindre heldige, saa man vil ikke vinde noget væsentlig for Statsbanedriften ved at flytte. — Altsaa, Sagen er slet ikke saa vanskelig at forstaa, naar man hukter paa, at den er kommen frem ved privat Initiativ alene for at fyldestgøre lokale Interesser. At Ministeren har sagt: Vel, naar Landstinget ikke straks vil tage den Stilling, at der er gjort nok, og at der ikke kan gøres mere, saa maa de ærede Ting forhandle om det; jeg skal tage Bevillingen, naar den ellers er forsvarelig. At der i og for sig ikke kan stilles noget Krav paa, at Ministeren skal gaa ud over Regeringsforslaget, saaledes som det fra først af var forelagt, det er ganske indlysende efter de Regler, der pleje at gælde. Det plejer dog ikke at være noget, der følger af sig selv, at man uden videre kan forhøje eller forandre Bevillinger, saaledes som her er slet. Jeg har ikke noget imod, at man flytter eller forandrer Viborg Station, men jeg finder det meget forseligt, at man Nar efter Nar skal debattere denne Sag paa den Maade, man har gjort, og jeg finder ikke, det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts gav en rigtig Fremstilling af det hele Forhold. Det ærede Medlems store Interesse for at komme til denne Flytning gør, at han alene ser paa den og de dermed forbundne Fordele og ikke hukter paa, at der ogsaa kan siges noget for at blive paa det vedkommende Sted, hvor man nu er. — Det er ikke mig bekendt, at Amtsrådet vil tage sit Tilbud om et Bidrag tilbage; jeg har nok læst og hørt noget om det, men jeg ved ikke noget sikkert om den Sag.

Hvad de interimistiske Anlæg angaar, vil det erindres, at mit sidste Ord i Foraaet om den Sag var, at jeg skulde gerne hjælpe Viborg—Aalestrup-Banen til en foreløbig Ordning, saaledes at den kunde komme til at køre og altsaa saa Jernpagningsafgift — paa to Vilkaar: Det ene er, at der intet præjudiceres med Hensyn til Fremtiden,